

РЕШЕНИЕ

№ 2315

гр. Пловдив, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Илияна Й. Йорданова
като разгледа докладваното от Момчил Ал. Найденов Административно
наказателно дело № 20215330206979 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-1030-008474 от
31.08.2021г., издадено от И. М. Г., на длъжност *** сектор „Пътна полиция“
на ОД МВР – гр.Пловдив, с което на Ш. С. М., ЕГН:*****, с адрес –
***, на основание чл.178Ж, ал.1, пр.1 от Закона за движението по пътищата е
наложено административно наказание – глоба в размер на 1 000 лв. /хиляда
лева/, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ месеца,
за нарушение на чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата;

В жалбата се сочи, че наказателното постановление е неправилно и
незаконосъобразно поради наличие на съществено нарушение на
административнопроизводствените правила и постановено в противоречие с
материалноправните норми, поради което предлага същото да бъде отменено,
като аргументация в този смисъл се развива и в допълнителни мотиви.
Процесуалния представител на жалбоподателя – адвокат К. поддържа
жалбата и взема становище, като също предлага електронния фиш да бъде
отменен, а също и да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя направените
разноски.

Ответната страна – ОД МВР – Пловдив, сектор „Пътна полиция“ не

изпраща представител, в молба – становище оспорва жалбата, като посочва, че същата е неоснователно, в който смисъл излага аргументация. Предлага жалбата да бъде оставено без уважение, а наказателното постановление да бъде потвърдено, алтернативно – прави възражение относно намаляване присъдените разноски на другата страна до предвидения от закона минимум.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира и приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН, подадена в преклузивния срок по ал. 2 от този текст, като препис от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 30.09.2021г., видно от приложеното към наказателното постановление разписка, а жалбата е подадена до РС – Пловдив на 07.10.2021г., съгласно отразеното пощенско клеймо. Жалбата също така е подадена от легитимиран субект /срещу който е издадено атакуваното НП/ , при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 14.08.2021г., в 12:20 часа, в община Марица, на път Автомагистрала А-1 (АМ „Тракия“), км:124, в посока – гр.Бургас, свидетелят К. А. К., в качеството му *** в сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР - Пловдив, забелязал на същото място движещо се бавно в лентата за принудително спиране МПС – лек автомобил „Мерцедес Спринтер 312Д“ с рег.№ „***“, с прикачено ремарке за лек автомобил „Сириусз Б2С“ с рег.№ „***“. Свидетелят К. спрял за проверка същото МПС и установил, че последното било управлявано от жалбоподателя Ш. С. М.. Последният бил видимо изплашен, изпотен, но говорил развален български и обяснил нещо на свидетеля К., което последният не разбрал.

С оглед на горното, на място свидетелят К. съставил АУАН с бланков № 348667 от 14.08.2021г. срещу жалбоподателя Ш. С. М. за нарушение на чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата, който акт жалбоподателят подписал. Едва след съставянето на АУАН жалбоподателят М. успял да

обясни на свидетеля К., че внезапно му е станало лошо и искал да излезе от магистралата и да си види състоянието.

Въз основа същия акт било издадено обжалваното наказателно постановление за нарушение.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел К. А. К.. Последният помни случая и подробно описва установената фактическа обстановка, включително – движението на МПС с рег.№ „***“, видимото състояние на жалбоподателя, както и споделеното от същия за причините да се движи в лентата за аварийно спиране.

Показанията на свидетелят К. изцяло кореспондират и с тези на свидетеля О. С. Ю., които също посочва, че е пътувал с жалбоподателят М., който е казал, че му е станало зле и за това е карал в аварийната лента.

Съдът намира показанията на свидетелите К. и Ю. за последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност и намира последните за истинни. От същите показания се установява описаната като възприета от съда фактическа обстановка, както и процедурата по съставяне на акта.

Относно приложението на процесуалните правила: С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и наказателното намира, че съставеният АУАН и обжалваното наказателно отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия, съгласно така представената Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, както и Заповед № 8121з-825 от 19.07.2019г., като за актосъставителя следва да се има предвид и разпоредбата на чл.189, ал.1 от ЗДвП, вр. с чл. 30, ал. 1, т. 5 от ЗМВР. При съставянето на АУАН и при издаването на наказателното постановление не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на наказание санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да

ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в три дневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното наказателно постановление съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Въпреки горното съдът намери, че в хода на съдебното следствие, при преценка на цялата доказателствена съвкупност, не се установяват достатъчно данни за извършено деяние, с което Ш. С. М., ЕГН:*****, на 14.08.2021г., в 12:20 часа, в община Марица, на път Автомагистрала А-1 (АМ „Тракия“), км:124, в посока – гр.Бургас, като водач на МПС - лек автомобил „Мерцедес Спринтер 312Д“ с рег.№ „***“, с прикачено ремарке за лек автомобил „Сириусз Б2С“ с рег.№ „***“, виновно да е нарушил разпоредбата на чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата.

В този смисъл безспорно се установява един от двата елемента от фактическия състав на нарушението по чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата, а именно – че на 14.08.2021г., в 12:20 часа, в община Марица, на път Автомагистрала А-1 (АМ „Тракия“), км:124, в посока – гр.Бургас, жалбоподателят Ш. С. М. е управлявал МПС – лек автомобил „Мерцедес Спринтер 312Д“ с рег.№ „***“, с прикачено ремарке за лек автомобил „Сириусз Б2С“ с рег.№ „***“ в лентата за принудително спиране. Последното обстоятелство по същество е и безспорно между страните.

За да бъде обаче осъществен състава на чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата е необходимо и наличието на втората, по своята същност – отрицателна предпоставка, а именно – причина за горното движение да не е повреда на пътното превозно средство или здравословни проблеми на водача и пътниците.

За последното обстоятелство, а именно – наличие на здравословен проблем за жалбоподателят Ш. С. М. се достатъчно доказателства, включително актосъставителят К. А. К. също посочва, че М. видимо е бил изплашен и изпотен, както че сам е заявил, че му е станало лошо, но поради не доброто владение на българския език актосъставителят е разбрал това чак след съставянето на АУАН.

Предвид това липсва всякаква причини съдът да не кредитира и посоченото от свидетеля Ю. в същия смисъл, както по делото е несъмнено

установено, че причината жалбоподателят Ш. С. М. да се придвижва бавно в лентата за принудително спиране е това, че му е станало лошо.

Още следва да се посочи, че разпоредбата на чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата не предвижда установяването на здравословния проблем на водача да извършено по надлежния ред, същият да е диагностициран от медицинско лице и др. подобни, а в случая следва да се съобрази мотива на самия водач, включително и в светлината на субективната страна на деянието.

Ето защо в случая не са налице всички съставомерни елементи от състава на нарушението по чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата, а именно - не се установява отрицателната предпоставка – липса на здравословен проблем на водача на МПС, какъвто се установява, съгласно вече мотивираното.

Последното мотивира отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно, а именно – по същество неправилно, доколкото не се установява извършено административно нарушение.

С оглед изхода на спора, на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН, вр. чл.144 от АПК, вр. чл.78, ал.1 от ГПК, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени извършените от него разноски в настоящото производство за заплатено възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство от упълномощен от него адвокат в размер на 450 лева. Следва да се посочи, че от страна на същия е направено своевременно искане за присъждане на разноските в настоящото производство, като е представен и оправдателен документ за тяхното извършване – договор за правна защита и съдействие/лист 9/.

Що се отнася до искането на въззиваемата страна за намаляване размерна на присъденото възнаграждение за процесуално представителство на жалбоподателя до минималния такъв, посочен в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет, то следва да се съобрази, че съгласно чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от същата Наредба, то минималния размер касателно наказанието „глоба“ е 300 лева, но в случая следва да се съобрази и наличието на още едно наказание, а именно – лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месец, поради което и размера на посоченото възнаграждение в

размер на 450 лева, а именно – с 150 лева повече от минималното само относно едното наказание, е напълно справедлив и отговарящ на фактическата и правна сложност на делото, поради което и последния не може да бъде намален.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, изр. първо, пред. трето от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-1030-008474 от 31.08.2021г., издадено от И. М. Г., на длъжност *** сектор „Пътна полиция“ на ОД МВР – гр.Пловдив, с което на Ш. С. М., ЕГН:*****, с адрес – ***, на основание чл.178Ж, ал.1, пр.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 1 000 лв. /хиляда лева/, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ месеца, за нарушение на чл.58, т.3 от Закона за движението по пътищата;

ОСЪЖДА ОД МВР – Пловдив да заплати на Ш. С. М., ЕГН:***** сумата в размер на 450 /четиристотин и петдесет/ лева, представляваща извършени разноси в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните, че същото е изготвено и обявено, пред Административен съд – гр.Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____